

1. Bölüm

Uçağın kalkmasına bir saat vardı. Birkaç dakika içinde kapıya çağırılacaklardı. Eğer yapacaksa, şimdi yapması gerekiyordu.

Tim ayağa kalktı. İpi çekti. Grk ayağa kalktı, JFK Uluslararası Havaalanı'nın yolcu salonunda etrafı koklayıp kuyruğunu sallayarak bakındı.

Tim, annesine baktı. "Anne? Tuvalete gidiyorum."

"Grk'ı bırak," dedi Bayan Malt. "Ben ona bakarım."

"Aslında tuvalete gitmesi gereken ben değilim, Grk."

Bayan Malt başını sallayıp izin verdi. "Uzun kalmayın. On beş dakika içinde uçakta olmamız gerek."

"Çabuk gelirim," dedi Tim.

Tim ve Grk birlikte bekleme salonunu boydan boya geçtiler. Çıkışta arkasına baktı. Kalabalığın arasından baktığında annesinin bankta oturmuş gazete okuduğunu görebiliyordu. Tim fısıldayarak, "Üzgünüm, anne," dedi. Elbette annesi onu duyamıyordu. Ama hiçbir şey söylemese daha kötü hissedecekti.

Polise pasaportunu gösterdi. Polis geçmesini işaret etti. Tim havaalanının içinde aceleyle ilerleyip taksi durağına gitti. Grk arkasından geliyordu.

Taksi için bir kuyruk oluşmuştu. Tim, kuyruğun en arkasına girdi ve sabırsızlıkla beklemeye başladı. Annesinin onu aramaya gelmesinden endişe ediyordu. Endişelenmeye başlayana dek ne kadar vakit geçerci? Havaalanının içinde koşuşturup onu arar mıydı? Yoksa anında polisi mi arardı?

Ama Tim kuyruğun başına gelene kadar ne Bayan Malt ne de polis gelmişti. Kapıyı açtı. Grk arka koltuğa atladı. Arkasından Tim binip kapıyı kapattı. “Günaydın,” dedi şoför. “New York’a hoş geldiniz. Nereye gidiyoruz?”

“Bramley Binası’na lütfen.”

“Hemen gidiyoruz.”

Taksi havaalanından çıkıp ana yola girdi.

Trafik korkunçtu. Brooklyn’i geçip Hudson Nehri’nin altındaki tünele girmek ve Manhattan’a ulaşmak neredeyse bir saat sürmüştü. Yukarı batı yakası caddeleri daha da tıkalıydı. Nihayet taksi Bramley Binası’nın önünde durdu. Şoför, “İşte geldik, evlat,” dedi.

“Tamam,” dedi Tim.

Şoför, “Bana bahşış vermek istersen verebilirsin. Ne kadar verebiliyorsan. Bahşış vermek istemiyorsan vermek zorunda değilsin. Burası özgür bir ülke, değil mi?”

“Teşekkürler,” dedi Tim. “Size bahşış vermek isterim. Sadece bir tek sorun var. Hiç param yok!”

Taksi şoförü kahkaha attı. “Siz İngilizler! Mizah duygunuz çok gelişmiş.”

“Şaka yapmıyorum,” dedi Tim. “Gerçekten hiç param yok. Adresinizi alabilir miyim? Annemden yarın size para yollamasını isteyeceğim.”

Taksi şoförü daha da yüksek sesle kahkaha atmaya başladı.

“Şaka bu, değil mi? Bayıldım. Çok şakacısın.”

“Şaka yapmıyorum,” dedi Tim. “Gerçekten hiç param yok.”

Taksi şoförü derhal gülmeyi kesti. Arkasını döndü ve ön koltuklarla arkadakileri ayıran, açılabilen cam bölmeden kafasını soktu. “Bahşişi boş ver. Bahşiş vermek istemiyorsan verme. Ama ücreti öde, tamam mı? Ücreti öde.”

“Hiç param yok ki!”

“Şakaların artık yetti,” dedi taksi şoförü. “Hadi paramı ver.”

Tim başını iki yana salladı ve ağır ağır konuştu. “Hiç param yok.”

“Tamam! Polise gidiyoruz!” Şoför arabayı çalıştırıp gaza bastı.

“Hayır, hayır,” dedi Tim. Polise giderlerse onu direk anne babasına verirlerdi. Sonra da hiçbir şey yapamazdı. Kimseye yardım edemezdi. “Polise falan gidemeyiz.”

“Bana uyar,” dedi şoför. “Peki, param nerede?”

Tim hızlı düşündü. Bramley Binası’na baktı. “Annem ve babam içeride. İçeri girip para alacağım ve geri geleceğim.”

Taksi şoförü başını iki yana salladı. “Evlad, sen benim dün doğduğumu falan mı zannediyorsun?”

“Hayır,” dedi Tim. “Yaklaşık kırk yıl önce doğduğunuzu sanıyorum.”

“Kırk üç,” dedi taksi şoförü. “Yedi yıldır taksi kullanıyorum ve öğrendiğim bir şey var. Eğer bir çocuk içeri girip para alıp geleceğini söylüyorsa, asla geri gelmez.”

Tim ellerini ceplerine soktu. Bir sakız, iki köpek maması, biraz ip, bir dolu tüy ve pasaportu vardı. “Bu sizde kalsın.” Pasaportu şoföre uzattı. “Ben para getirene kadar.”

“Bu ne?”

“Pasaportum.”

Taksi şoförü başını iki yana salladı. “Benim için bir değeri yok, evlat. Buna dokunmam bile.”

Tim çılgın gibi bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Ne yapabilirdi? Hiç parası yoktu; para bulmak için bir yol da yoktu. Sonra aklına bir fikir geldi. “Grk’ı bırakayım,” dedi.

“Grk mı? Grk da ne?”

“Grk bu,” dedi Tim. Yanındaki koltukta oturan küçük köpeği gösterdi. “Onu size bırakacağım. Köpeğimi bırakırsam kesinlikle geri gelirim, değil mi?”

Taksi şoförü köpeğe baktı.

Grk taksi şoförüne baktı.

Sonunda taksi şoförü iç çekip başını salladı. “Git o zaman.”

“Teşekkürler,” dedi Tim. Taksi şoförü fikrini değiştirmeden arabadan atladı.

Tim taksiden inip Bramley Binası’na doğru giderken, Grk arka koltukta ayağa kalkmış taksinin camından inanamayan gözlerle Tim’i seyreliyordu.

Bu gerçek olamaz, diyordu Grk’ın yüzündeki ifade. Bu gerçek olamaz!

Ama gerçekti.

“Merhaba, küçük k   k  k,” dedi taksi     r .

Grk ba ını çevirdi ve taksi     r ne baktı.

“Arkadaş olalım mı?” Taksi     r  gülümsedi. Sağ elini uzatıp Grk’ın ba ını ok amak istedi.

Grk hırlayıp keskin beyaz dişlerini gösterdi.

“Tamam, tamam,” dedi taksi     r . Hemen elini geri çekti. “Arkadaş olmayalım.”

Tim Bramley Binası’na yaklaşınca, parlak g m    düğmeli, uzun siyah paltolu bir kapı görevlisi kapıyı açtı.

“Günaydın,” dedi görevli derinden gelen bir sesle. “Bramley Binası’na hoş geldiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Tim ve içeri girdi.

“Adım Roderick,” dedi görevli. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Birini görmeye geldim,” dedi Tim hiç durmadan. Duraksamadı bile. Doğru asansöre doğru ilerledi.

“Hey! Kimi görmeye geldiniz?”

Tim yanıt vermedi, durmadı da. Sadece asansöre doğru gidiyordu.

“Geri gelin!” Görevli çok sinirlenmi ti. “Buraya öylece giremezsiniz! Ben buranın kapı görevlisiyim. Anladınız mı? Kimi görmeye geldiğinizi bana söylemek zorundasınız!”

Tim, asansörün yanında yukarı bakan bir okun olduğu tu a bastı. Kapı yana açıldı. Tim içeri adım attı.

Kapı görevlisi bir an arkasından koşmayı veya asansörü durduran düğmeye basmayı, hatta polisi aramayı düşündü. Sonra pek gerekmediğine karar verdi. Bu çocuk on yaşında gibi görünüyordu. En fazla on iki. On iki yaşında bir çocuk ne zarar verebilirdi ki?

Görevli masasının başına geçti, *National Enquirer* dergisini aldı ve yakın zamanlarda Tennessee'ye inen pembe saçlı uzaylılarla ilgili yazıyı okumaya devam etti.

Tim, asansörde 15 numaralı düğmeye bastı.

Kapı kapandı. Asansör yukarı doğru çıkmaya başladı.

Tim, kral ile kraliçenin dairesinde ne bulacağını merak ediyordu. Daha da önemlisi, ne araması gerektiğini düşünüyordu. Bir ipucu bulduğunda, bunun bir ipucu olduğunu anlayacak mıydı?

Taksinin arkasında oturan Grk'ı düşündü. Taksi ücretini ödemek için gereken parayı bulamazsa ne olacaktı? Grk şoförün köpeğı mi olacaktı? Yoksa ikisi birden polis merkezine mi götürülecekti?

New York polis teşkilatından daha ayrıntılı haber bekleyen Max ve Natascha'yı düşündü. Otel odasında sağa sola yürüyen endişeli ve sabırsız babasını düşündü. JFK Havaalanı'nda koşuşturarak onu arayan annesini düşündü. En son olarak da kendini düşündü.

Bundan yirmi dört saat önce, New York'a ilk kez gelmiş, ailesi, en iyi arkadaşları ve köpeğıyle tatil yapan on iki yaşında normal bir çocuktur.

Şimdi bir kaçak, bir yalancı ve daha da önemlisi, bir dedektifti.

Asansör durdu. Kapı açıldı.

İşte bu, dedi Tim. Dünyada, Altın Dachshund köpeğini çalanın kim olduğunu ortaya çıkaracak bir tek kişi var. O kişi de benim.

Tim, on beşinci kata adım attı ve ağır ağır 153 numaralı daireye doğru ilerledi.